

minem esse Deum; eodem enim modo prædestinatum est hunc hominem esse Filium Dei, prædestinando, scilicet, ipsam unionem humanitatis ad Deum.

40. Alii vero dicunt proprium sensum illius locutionis esse, Verbum incarnatum, ut sic, prædestinatum esse, ut existens in humanitate sit Filius Dei naturalis. Ita Cajetanus hic, qui addit objectum hujus prædestinationis esse Verbum incarnatum, ut abstrahit a vera et substantiali incarnatione, et a ficta incarnatione quam hæretici fingunt; terminum vero hujus prædestinationis dicit esse Verbum substantialiter incarnatum. Sed hæc mihi non probantur, tum quia illud objectum talis prædestinationis est gratis confictum, et præter mentem Pauli, et D. Thomæ; tum etiam quia terminus illius prædestinationis revera non est hominem esse Filium Dei, sed potius est Deum esse verum hominem per veram et substantialem incarnationem; tum denique quia in illo objecto hujus prædestinationis includitur ipse Filius Dei; ergo non prædestinatur ut sit Filius Dei, sed potius ut sit verus homo. Et eadem ratione etiam non satisfacit quod alii dicunt, sequentes fere eundem sensum, videlicet objectum hujus prædestinationis esse Filium Dei et humanitatem, quatenus præintelliguntur unioni, terminum vero esse Filium Dei ad hoc prædestinatum, ut sub humanitate existens sit Filius Dei. Contra hoc enim procedit eodem modo ratio facta, quia in illo objecto semper supponitur includi Filius Dei, et ideo non potest vere ac proprie pertinere ad terminum ejusdem prædestinationis. Quod aperte confirmatur, quia quod Filius Dei sub humanitate existens sit Filius Dei, non habet ex prædestinatione, sed ex natura sua; habet quidem ex prædestinatione quod sub humanitate existat, quod autem sub illa retineat filiationem divinam, hoc veluti naturale est. Sicut, licet homo ex prædestinatione habeat quod beatus sit, tamen quod sub beatitudine, seu beatus existens sit etiam homo, hoc non est proprie ex prædestinatione, neque ad terminum ejus pertinet. Unde non dicitur aliquis vere et proprie prædestinari, ut sub beatitudine sit homo, sed e converso prædestinatur homo, ut beatus sit. Sic ergo Verbum divinum simul cum humanitate præconceptum ante unionem, prædestinari dici poterit, ut sub humanitate existat; non tamen proprie ut sit Filius Dei, loquendo propriissime de Filio Dei per æternam generationem, ut nunc loquimur.

11. *Christus quomodo sit prædestinatus Filius Dei.* — Quocirca, verus ac proprius sensus hujus locutionis est, Christum, ut est hic homo, prædestinatum esse ut sit Filius Dei naturalis. Cujus prædestinationis objectum est hic homo ut sic, in cuius proprio conceptu non includitur suppositum Filii Dei, sed solum id quod subsistit in hac humanitate; quia (ut supra, q. 3 dictum est) de ratione hujus hominis non est hoc suppositum, sed solum subsistens in hac humanitate ut sic. Terminus autem hujus prædestinationis est esse Filii Dei, quia suppositum Filii Dei non includitur in prædicto objecto, seu conceptu hujus hominis. Præconcepitur igitur hic homo, ut sic, prius ratione, quam concepiatur esse Filius Dei, et per divinam prædestinationem ordinatur, ut sit ipsemet Filius Dei naturalis, quæ est suprema dignitas hujus hominis, quam ex sua ratione et proprio conceptu non habet, sed ex gratia et ordinatione divina; ab æterno enim decrevit Deus, ut subsistens in hac humanitate esset ipse Filius Dei naturalis. Et hic ordo rationis sufficit ad hanc prædestinationem intelligendam, quia non oportet ut objectum prædestinationis in re ipsa prius natura existat quam habeat illud esse, seu formam quæ est terminus prædestinationis; sed satis est ut in ratione sua formali, et conceptu veluti objectivo, sit prius, quia prædestinatio est actus mentis includens decretum divinæ voluntatis, ut dictum est.

12. Et hinc facile solvitur difficultas in principio tacta, quia in conceptu hujus hominis, ut sic, non includitur divinum suppositum. Quod si urgeas, quia a parte rei convenit huic homini ut sit Filius Dei naturalis per naturam, et ideo non posse ad hoc prædestinari, respondetur, in hoc homine a parte rei existente, posse considerari id quod requirit in quantum hic homo est, et id quod habet ratione talis subsistentiæ. Si hoc posteriori modo consideretur, ex se habet quod sit Filius Dei naturalis; tamen consideratus priori modo, hoc habet ex prædestinatione, et per gratiam unionis huic humanitati factam. Quod satis est ut hic homo, ut sic, dici possit prædestinatus Filius Dei, quia (ut præcedenti sectione dicebam), licet prædestinatio sit ad opus gratiæ, non tamen oportet ut gratia fiat illi qui prædestinatus denominatur, secundum omnem rationem, qua sic denominatur; sed satis est ut gratia fiat naturæ, ut inde possit denominatio in suppositum, seu individuum talis naturæ redundare.

13. Ex quo colligitur primo differentia inter has duas propositiones: *Christus, in quantum homo, est prædestinatus Filius Dei naturalis*, et: *Hic homo factus est Filius Dei naturalis*; nam fieri, dicit realem actionem transcurrentem, quæ in re ipsa supponit illud subiectum, vel suppositum, quod dicitur fieri tale, et quia in re non potest existere tale subiectum, videlicet hic homo, nisi in determinato supposito, ideo in rigore illa propositio: *Hic homo factus est Deus*, falsa est, quia in re ipsa nec ordine temporis nec naturæ supponitur aliquis homo qui fiat Deus, ut supra, q. 16, late dictum est. At vero prædestinatio est actus mentis, quæ præscindere potest ea quæ in re conjuncta sunt, et præcise concipere hunc hominem ut subsistentem in hac humanitate, abstrahendo ab hoc vel illo subsistente, et ordinare ut sit tale subsistens, scilicet Filius Dei; et ideo illa propositio est in rigore vera, quia ex vi verbi *prædestinandi*, non supponitur aliquod suppositum subsistens in hac humanitate, præter suppositum Filii Dei. Unde, ut hæc prædestinatio in re ipsa mandetur executioni, non oportet ut hic homo fiat Deus, sed satis est ut Filius Dei fiat homo, nam hinc consequenter fit ut hic homo sit Filius Dei naturalis, seu ut subsistens in hac humanitate sit suppositum Filii Dei, quod prædestinatum erat. Et hic est sensus apertus D. Thomæ, hic, art. 1, ad 3, quem Cajetanus non recte exponit, affirmans etiam illam propositionem esse veram: *Christus est factus Filius Dei*, quod aperte est contra doctrinam D. Thomæ, in dicta q. 4, et contra rationem jam explicatam.

14. Secundo colligo ex dictis, Verbum divinum, seu Filium Dei non posse absolute et simpliciter dici prædestinatum Filium Dei naturalem. Hoc bene notavit Alensis supra, dicta quæst. 3. Et ratio, quæ ex dictis colligitur, clara est, quia illa locutio significat Verbum divinum, seu Filium Dei esse objectum hujus prædestinationis; consequens autem falsum est, quia potius hoc objectum præscinditur saltem in conceptione mentis a Filio Dei. Et confirmatur, quia prædestinari ad esse Filii Dei, non convenit Verbo secundum se, ut ex fide constat. Nec per communicationem idiomatum, quia prædestinari ad esse Filii Dei dicitur de hoc homine, ut supponitur saltem in conceptione mentis, ante unionem humanitatis ad Verbum; ergo in hoc prædicato non potest esse communicatio idiomatum, quod ex sequenti illatione evidentius

fiet. Quapropter, cum D. Thom. interdum dicit, Verbum, aut Filium ratione humanitatis, seu ut subsistit in humanitate, esse prædestinatum Filium Dei, non intelligit ipsam personam absolute includi in objecto talis prædestinationis, vel simpliciter ita denominari; sed solum quatenus præcisa ratio subsistentis in hac humanitate in ea consideratur, quæ de se indifferens est, et abstrahit a supposito Filii Dei naturalis.

15. Tertio, sequitur ex dictis Christum non esse dicendum simpliciter et absolute prædestinatum ad esse Filii Dei, sed solum cum illo addito, *in quantum homo*. Ita colligitur ex D. Thoma in his articulis. E ratio est, quia Christus supponit pro ipso supposito Filii Dei, et significat compositum ex duabus naturis in una persona, quæ per se et natura sua est Filius Dei naturalis, et non ex prædestinatione; ergo Christus, simpliciter loquendo, non potest esse objectum hujus prædestinationis, cum in se intrinsece includat terminum ejus; at vero addendo illam determinationem, *in quantum homo*, seu *in quantum hic homo*, præscinditur, et specificatur, seu designatur propria ratio hujus hominis, ita ut in hoc objecto formaliter non includatur persona Filii Dei.

16. *Objectio.* — *Responsio.* — Sed contra, nam in re ipsa Christus, ut homo, non est Filius Dei naturalis, eo modo quo nunc loquimur; ergo neque in quantum homo prædestinatus est ut sit Filius Dei naturalis, quia quod prædestinatur, ita futurum est in re, sicut prædestinatum est. Respondetur cum D. Thoma, art. 2, ad primum, esse æquivocationem in hoc sophismate; cum enim dicitur: *Christus, in quantum homo, est prædestinatus Filius Dei*, illa particula, *in quantum*, non designat in re prædestinata rationem secundum quam illi convenit esse Filium Dei naturalem; sed designat conditionem requisitam ex parte prædestinantis, secundum quam hic homo præcise ac formaliter conceptus potest prædestinari ad esse Filii Dei naturalis; non igitur prædestinatur Christus, ut in quantum homo sit Filius Dei naturalis, in quo sensu argumentum procedit; sed Christus, præcise conceptus ut hic homo, prædestinatur ut sit Filius Dei naturalis. Ad formam ergo argumenti negatur consequentia, nam, licet res prædestinata habere debeat illud esse, seu formam illam ad quam prædestinatur, non tamen oportet ut in se sit eodem modo quo est in mente prædestinantis; sicut necesse est

rem vere cognitam talem esse, qualis cognoscitur; non tamen oportet ut habeat in se modum quem habet in cognoscente.

17. Ultimo facile accommodatur hæc locutio, et expositio ad verba Pauli; ut enim D. Thomas hic, art. 1, ad 2, notavit, prius præmisit Paulus: *Qui factus est ei ex semine David secundum carnem*, et deinde subjungit: *Qui prædestinatus est Filius Dei*, ubi relativum illud *qui*, refert Christum secundum eandem conditionem seu determinationem, secundum quam factus denominatur, scilicet in quantum hominem, et ut sic dicitur prædestinatus Filius Dei. Additur vero, *in virtute*, id est, in potentia et majestate veri Filii Dei, vel alio modo: *In virtute secundum Spiritum sanctificationis*, id est, ut haberet virtutem ad sanctificandos homines, ita ut in hoc verbo explicetur non proprius et intrinsecus terminus illius prædestinationis, sed ratio et finis ejus. Propterea enim hic homo Christus prædestinatus est Filius Dei, ut esset potens ad sanctificandos homines per mortem et resurrectionem suam, seu usque ad sanctificationem perfectam et consummatam, qualis erit in iis qui in ipso resurgent.

SECTIO III.

Utrum Christus possit dici prædestinatus ad gloriam, vel alia supernaturalia dona gratiæ.

1. Prima sententia est quorundam discipulorum D. Thomæ, qui negant eam locutionem esse veram, ac propriam in rigore sermonis, quia prædestinatio simpliciter esse dicitur ad id quod est supremum, et præcipuum in prædestinato; sed in Christo suprema ejus dignitas non est beatitudo, sed naturalis filiatio Dei; non ergo proprie dicitur prædestinatus ad beatitudinem, sed solum ad esse Filii Dei naturalis. Et confirmatur primo, quia nullus dicitur prædestinari ad id quod est sibi connaturale, sicut non dicitur homo prædestinari ad naturalem beatitudinem, quia hæc vox (ut diximus) ad opera gratiæ accommodata est; sed visio beata est connaturalis Christo; ergo non proprie dicitur ad illam prædestinari. Confirmatur secundo, quia nemo dicitur proprie prædestinari ad id quod est veluti proprietas consequens primum terminum suæ prædestinationis, ut non dicuntur homines prædestinari ad gloriam corporis, sed animæ; sed in Christo gloria et cætera dona sunt proprietates consequentes fi-

liationem divinam, ad quam Christus ut homo prædestinatus est; ergo.

2. Aliorum vero sententia est, Christum proprie dici posse prædestinatum ad gloriam, et alia supernaturalia dona suscipienda. Ita sentiunt Scotus et Durandus, in 3, distinctione 17. Et probabile fundamentum esse potest, quia Deus ab æterno, et ante omnia merita prævisa, absoluta et efficaci voluntate decrevit ut Christus æterna ejus beatitudine et gloria fruere, et illi præparavit gratiam et gloriam, et alia supernaturalia beneficia; ergo recte potest dici ad hæc omnia prædestinatus. Tum quia, teste Augustino, prædestinatio nihil aliud est quam præparatio gratiæ et gloriæ, et beneficiorum Dei; tum etiam quia, licet hæc dona aliquo modo sint conjuncta cum unione hypostatica, tamen in se supernaturalia sunt, et non resultant quasi physice ex gratia unionis, sed speciali Dei actione et influxu conferri debent; ergo necesse etiam est ut speciali Dei voluntate sint ab æterno prædefinita et ordinata; cur ergo non denominabitur Christus prædestinatus ad hæc bona suscipienda? Et confirmatur, quia homines non solum dicuntur prædestinati ad visionem beatam, sed etiam ut Deo fruantur, et in eo delectentur, quamvis delectatio sit aliquid consequens visionem. Possunt etiam dici prædestinati, non solum ad gloriam animæ, sed etiam ad gloriam corporis. Quin potius Christus prædestinatus dicitur ad gloriam quam resurgendo habuit; sic enim exponit Augustinus, tract. 105 in Joan., verba illa c. 17: *Clarifica me, Pater, claritate quam habui, priusquam mundus feret apud te*; petebat enim gloriam resurrectionis suæ, quam dicit habuisse apud Deum ante mundi creationem secundum prædestinationem, ut Augustinus ait. Qui etiam, lib. de Prædestinatione Sanct., c. 15, dicit Christum fuisse prædestinatum ut sit caput nostrum; et hoc etiam supponunt Anselm., Ambr., et alii Sancti supra citati, in 4 et 5 expositione testimonii Pauli ad Rom. 1.

3. *Christus quomodo dici possit prædestinatus ad beatitudinem, et alia dona gratiæ.*—Hæc dissensio ex parte esse potest de re, et ex parte de modo loquendi. Si enim intelligatur Christus primario ac per se prædestinatus ad beatitudinem animæ, et hac ratione ejus animam et humanitatem esse ordinatam ad unionem hypostaticam, quem sensum Durandus et Scotus indicaverunt, sic erit dissensio de re, et eorum sententia falsa est, et omnino im-

probanda, tum quia procedit ex falso fundamento, scilicet, visionem beatam esse majus bonum quam hypostaticam unionem. Tum etiam quia ad beatitudinem proprie non ordinatur nisi suppositum, vel persona, non autem natura, quia operatio proprie tribuitur personæ, non naturæ; Christi autem persona non potuit per prædestinationem ordinari ad beatitudinem, nisi in assumpta natura; illa ergo ordinatio ad beatitudinem supponit in Christo prædestinationem unionis hypostaticæ, atque adeo prædestinationem hujus hominis, ut sic, ad esse Filii Dei naturalis. Hæc ergo est propria et singularis prædestinatio Christi, quæ et dignitate, et ratione seu intentione prima est, et ad eam cætera bona consequuntur. Hoc ergo vero sensu supposito, solum de modo loquendi potest esse controversia, an Christus possit dici prædestinatus ad beatitudinem, necne; nam in re certum est, ex vi illius voluntatis, qua Deus voluit unionem hypostaticam fieri in humanitate Christi, consequenter voluisse sanctificari per divinitatem ipsam, et esse Filium Dei naturalem per gratiam unionis, et habere in sua humanitate jus ad beatitudinem supernaturalem, et alia dona; et consequenter etiam voluisse hunc hominem esse beatum, et habere claritatem gloriæ, et exaltationem nominis, et alias similes dignitates, ac denique ordinasse rationem omnium mediorum per quæ Christus hæc omnia bona in tempore erat consecuturus. Cum igitur hæc in re certa sint, solum de modo loquendi potest esse controversia, an Christus possit denominari prædestinatus ad beatitudinem vel aliquam dignitatem, quæ in ipso est secundaria, et minus principalis, quod non video cur negandum sit, cum necessarium non sit semper in prædestinatione explicare præcipuum et primum terminum ejus, et cum Sancti, Augustinus et alii citati, ita loquantur. Imo et Scriptura sacra; Actor. enim 10, ubi latina lectio habet: *Ipse est qui constitutus est a Deo iudex vivorum et mortuorum*, græce est verbum *ὀρισμένως*, quod significat prædestinatus. Potest igitur Christus dici prædestinatus ad hæc omnia, quia tota et perfecta prædestinatio illius hæc omnia includit, filiationem, scilicet, divinam, tanquam primariam formam, seu terminum, gloriam vero et alias dignitates tanquam proprietates consequentes, et ad illius consummatam perfectionem pertinentes, et ita aliter dicitur Christus prædestinatus ad beatitudinem, quam alii homines; quia in

aliis beatitudo est veluti primarius terminus prædestinationis, in Christo vero est secundarius, et proprietas consequens, et ideo prædestinatio Christi singularis est, et inter omnes excellit.

SECTIO IV.

An humanitas Christi possit dici prædestinata, vel simpliciter, vel ad aliquem terminum.

1. Ratio dubitandi est, quia D. Thom. hic, art. 1, ad 2, negat naturam prædestinari, sed suppositum, quia prædestinari, inquit, est dirigi in salutem, quod quidem est suppositi agentis propter beatitudinis finem. In contrarium vero est, quia idem D. Thom., in 3, d. 10, quæst. 3, quæstiunc. 1, eam locutionem admittit; quam sententiam ibidem amplectitur Bonavent., art. 1, quæst. 1; et Alens., 3 part., q. 3, memb. 1; et Durand., et Scot., dist. 7, q. 3.

2. *Humanitas quomodo dicatur prædestinata ad unionem hypostaticam.*—Sed in quæstione de nomine breviter dicendum videtur, aliud esse loqui de prædestinatione ad beatitudinem, aliud vero de prædestinatione ad unionem hypostaticam; prior prædestinatio non tribuitur proprie naturæ, sed supposito, et hoc optime concludit ratio D. Thomæ, quia beatitudo in operatione consistit, et operari est suppositi, si proprie loquamur. At vero loquendo de prædestinatione ad unionem hypostaticam, vere ac satis proprie dici potest humanitas prædestinata ad hanc unionem, primo quidem, quia ita loquuntur graves Theologi citati; imo et Augustinus, de Prædestinat. Sanct., cap. 15, cum ait: *Prædestinata est ista humanæ naturæ tanta subrectio, ut quo attolleretur, altius non haberet*; et eodem modo loquuntur Aymo, et Hugo Cardinal. supra, sect. 2, in 3 expositione citati. Secundo, quia hic cessat ratio facta; unio enim proprie convenit naturæ, non personæ, et ad unionem non assumitur vel movetur per operationem propriam, sed potius mota seu assumpta ab alio; ergo prædestinatio ad unionem non potest proprie denominare personam, sed naturam. Et confirmatur, quia hæc unio prædestinata est a Deo ab æterno, ut supra cum D. Thoma probatum est, ergo aliquid potest proprie dici prædestinatum ad hanc unionem, quia unio non est mere absoluta, sed respicit unibilia; ergo sicut Verbum dicitur prædestinatum ut uniatur carni, ita caro potest dici prædestinata uniri Verbo. Imo, hoc modo facile et expedite explicatur